

RUIS

APRIL 2011 - 68

MAANDELIJKS MINIMAGAZINE ROND NIEUWE MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN KRAAK VZW
WWW.KRAAK.NET | WWW.RUISMAGAZINE.NET

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van KRAAK vzw

OFFICE

KRAAK vzw
c/o Ruis
Koning Boudewijnstraat 50
9000 Gent
Belgium
T/F : +32 486 200 101
www.kraak.net | www.ruismagazine.net
ruis@kraak.net

REDACTIE

HOOFDREDACTIE Stief Marreyt
EINDREDACTIE Sara Geens, Elisabeth Cornille, Oryza Parmentier
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Hendrik Dacquin, Tommy Denys, Davy De Decker, Bert Dhondt, Dave Driesmans, Bart Gielis, Gerard Herman, Bert Huyghe, John Humblet, Niels Latomme, Sven Schlijper, Hans van der Linden, Mik Prims, Pim van der Graaf
ILLUSTRATIES Wouter Vanhaelemeesch
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Piet Ruis
VORMGEVING Piet Ruis

GASTILLUSTRATOREN

cover: Aleksandra Waliszewska
Aleksandra Waliszewska
Felicia Atkinson

ABONNEMENTEN

Een abonnement kost 15 euro in België en 20 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro. Dit kan verkregen worden door het bedrag over te schrijven op rekeningnummer 737-0200369-10 met mededeling "Ruis abo" samen met je adres en het gewenste startnummer.

DISTRIBUTIE

Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK

Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN

Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

02/04 Occii Amsterdam
Moemlien (nl), City Hands (nl), Helena Sanders (nl), Peter Quistgard (nl)

01-03/04 Muziekgebouw Amsterdam
World Minimal Music Festival

05/04 Beursschouwburg Brussel
Eleh (usa) Aymeric de Tapol (fr)

13/04 Occii Amsterdam
Keiji Haino (jp), Stephen O' Malley (usa), Oren Ambarchi (au)
14-16/04 013 Tilburg
Roadburn Festival

15/04 Occii Amsterdam
Liturgy (usa), Teun Verbruggen & Jasper Stadhouders (be/nl)

Razen @ KC BELGIE

06/04 Les Ateliers Claus Brussel
John Maus (usa), Jacques Beloeil (fr), We are Genevieve (be)

06/04 Scheld'apen Antwerpen
No Age (usa) plays L'OURS

06/04 De Kreun Kortrijk
Cold Cave (usa)

08/04 Sjsjkin Gent
Gerard Herman (be), Masda (be)

08/04 Kinky Star Gent
KRAAK: Grain of Sand (be)

09/04 Les Ateliers Claus Brussel
Blurt (uk)

06-12/04 AB Brussel
Domino: met o.a. The Beautiful Band (be), Spookhuisje (be), Liturgy (usa), Hype Williams (uk), ANBB (de), Oneohtrix Point Never (usa), Merzbow (jp), Sightings (usa)

09/04 BELGIE Hasselt
High Wolf (fr), Razen (be), Oubys (be)

22/04 De Kreun Kortrijk
The Ex (nl), Jackdaw With Crowbar (uk), (Sic)-Electric (be)

22/04 Magasin4 Brussel
Pentagram (usa), In Solitude (se)

23/04 BELGIE Hasselt
Ghedalia Tazartes (fr), Ignatz (be), Hype Williams (uk)

23/04 Occi Amsterdam
Awesome Tapes from Africa DJ (usa), Mi Ami (usa), Times New Viking (usa)

25/04 De Kreun Kortrijk
Best Coast (usa)

29/04 Scheld'apen Antwerpen
Basketball (can)

30/04 Netwerk Aalst
Tim Hecker (can), Helena Cough (uk), Anthea Caddy (au), Robin Hayward (uk)

05/05 Cactus Brugge
Earth (usa), Sabbath Assembly (usa)

Rick Bishop was destroying some delicate percussion 'instruments' with a mallet while Alan had a crazy mask on and was having fun at the crowd. They played for about 30 minutes and Rick said 'okay - we'll start playing soon'. They took a short break and then had a killer second set.
- Ed Hardy

The Brothers Unconnected huldigen de mythe

"The Brothers Unconnected" is een *spokenword*compositie die op Dante's Disneyland Inferno terug te vinden is. Het stuk gaat over John en Bobby Kennedy. Aan het woord is Charlie Gocher, de enigmatische drummer van Sun City Girls die op 19 februari 2007 er het bijltje bij neer legde.

Charlies dood leidt meteen ook het einde van Sun City Girls in, waardoor het geplande concert op het KRAAK-festival voor eeuwig een droom zal blijven. Sun City Girls is één van die bands zonder wie het huidige experimentele muzikale landschap er helemaal anders zou hebben uitgezien. Hun audiovisuele mix van improvisatie, surf, jazz, spoken word, tapes, beat poetry en etnische invloeden uit vele werelddelen staat dan ook als uniek boekstaafd.

Intussen wagen de broers Alan en Richard Bishop zich opnieuw aan het oeuvre van Sun City Girls en trekken ze de wereld rond onder het pseudoniem The Brothers Unconnected. "We kozen deze naam omdat die de lading voor ons dekt. We waren alle drie 'broers'. Nu Charlie weg is, zijn we niet meer samen of verbonden zoals vroeger. De naam Sun City Girls zullen we nooit meer gebruiken want zonder Charlie is er simpelweg geen Sun City Girls", aldus Richard Bishop.

Brothers Unconnected brengt alleen maar materiaal van Sun City Girls. Nummers die Charlie zong of schreef en ook ander materiaal, dat Alan en Richard met twee akoestische gitaren brengen. Er zullen ook meerdere instrumentale nummers de revue passeren, net als materiaal van *Torch of the Mystics*, *330,003 Crossdressers From Beyond the Rig Veda*, *Dante's Disneyland Inferno* en veel meer.

FUCK YOU

Alan en Richard komen al op vroege leeftijd in contact met muziek. Richard herinnert zich het eerste stapeltje platen dat ze cadeau krijgen: "Tom Jones, The Monkees, Jimmy Soul & The Belmonts, The Beatles, en de Batmanplaat waar Sun Ra & His Arkestra op meedeed. Dit werd

in balans gebracht door onze Libanese grootouders die voor ons oude cassettes speelden met muziek uit het Midden-Oosten van artiesten zoals Farid Al-Atrache, Oum Khalthoum, Mohammed Abdel Wahab en Fairouz." Richard en Alan beginnen gitaar te spelen tijdens de middelbare school. Voordien volgden ze enkele pianolessen maar dat vonden ze maar niets.

Na de verhuis naar Arizona treden de gebroeders Bishop op tijdens *open mic nights* in verschillende clubs en koffiehuisen in Phoenix. Stilaan beginnen ze muziek te spelen die niet alledaags is en hun eerste band, Fuck You, wordt al snel een feit. Na enige tijd spelen ze samen met andere muzikanten en komen vroege variaties op Sun City Girls tot stand waarbij voor elk concert een andere bandnaam wordt gezocht. Na de ontmoeting met Charlie Gocher beseffen de broers dat ze geen andere bandleiden meer nodig hebben en het drietal doopt zich Sun City Girls.

Vroege invloeden variëren van Jimi Hendrix, Led Zeppelin, Alice Cooper en Black Sabbath tot The Beatles, The Rolling Stones en Bob Dylan. Zelfs The Clash en ander punkbands zorgen voor inspiratie. Charlie Gocher injecteert bebop, freejazz en beat poetry.

ESOTERICA OF ABYSSINIA

De historische erfenis die Sun City Girls in hun meer dan vijftientig jaar bijeen speelde is op zijn minst gezegd overvloedig. In de officiële discografie op hun webstek valt zelfs te lezen dat een volledige discografie onmogelijk op te stellen is omwille van de ontelbare cassettes, cd-r's en testdrukken die slechts in een aantal exemplaren gemaakt werden. Daarnaast speelden Sun City Girls 327 concerten.

Richard blikt terug. "Ik denk dat mensen onze discografie op verschillende manieren kunnen interpreteren. De structuur die we op onze website aangeven, is een manier om een overzicht te behouden en

Sun City Girls

alles te kunnen benoemen, mezelf inclusief. Ons Cloaven Cassetteslabel bood ons een eenvoudige manier om veel muziek in een goedkoop formaat uit te brengen zodat zo veel mogelijk mensen er zo snel mogelijk mee in contact zouden komen. We benaderden de *Carnival Folklore Resurrection*-serie en de videoreleases op een gelijkaardige manier maar we lieten meer tijd tussen deze uitgaves. Met de soundtracks gingen we dan weer in op wat elke filmmaker van ons verwachtte. De *full-length* releases waren, met enkele uitzonderingen, het resultaat van waaraan we werkten net voordat ze uitgebracht werden."

Tijdens een show in Tucson raakt Ed Hardy van Eclipse Records aan de praat met Alan en wordt het plan gesmeed om de releases op Cloaven Cassettes als dubbelepees opnieuw uit te brengen. Alan maakt de selecties en verzorgt het artwork van deze vierdelige reeks die tussen 2003 en 2005 verschijnt.

Richard vindt het onmogelijk om uit deze overvloed één favoriete release of periode te selecteren maar er zijn een aantal combinaties die hij verkiest. "De eerste drie platen op Placebo (*Sun City Girls*, *Grotto of Miracles* en *Horse Cock Phepner*) schetsten de contouren voor alles wat komen zou en bevatten veel elementen die Sun City Girls over de jaren verder zou ontwikkelen. Helaas hebben velen deze releases nog niet gehoord omdat ze nooit heruitgebracht zijn. Daarnaast zijn er twee dubbel-cd's uit 1996, *330.003 Crossdressers From Beyond The Rig Veda* en *Dante's Disneyland Inferno* die je als de voortzetting van de eerste platen kan beschouwen en die veel verschillende elementen bevatten."

ABDUCTION ALS METAFOOR VOOR TOTALE CREATIEVE VRIJHEID

Omdat het Majora label niet meer volstaat voor de muzikale output van Sun City Girls, beslist Alan Bishop in 1993 om Abduction op te richten. Via een eigen label kan de band alles uitbrengen wat ze willen en de controle bewaren zonder van anderen afhankelijk te zijn. Misschien lag ongeduldigheid aan de basis maar Abduction wordt een platform voor Sun City Girls om materiaal conform hun eigen voorwaarden uit te brengen, wanneer en hoeveel ze willen.

Initieel is Abduction enkel bedoeld voor de eigen releases van de band, zowel video als platen, maar gaandeweg is er eveneens ruimte voor andere artiesten zoals Master Musicians of Bukkake, Eyvind Kang en Herb Diamante. Allemaal vrienden van de band, wat zorgt voor een eenvoudig werkproces. Abduction en Sublime Frequencies hebben niets met elkaar te maken. Sublime Frequencies, Alans andere label, focust zich op het uitbrengen van onbekende muziek uit andere delen van de wereld. Initieel gebaseerd op wat ze tijdens hun reizen ontdekken, wordt de scope uitgebreid naar materiaal dat door anderen verzameld wordt. Recent biedt het label een platform aan bands als Group Doueh, Hayvanlar Alemi en Omar Souleyman.

FUNERAL MARIACHI

Richard is eveneens tevreden over het postuum uitgebrachte *Funeral Mariachi*, de door omstandigheden allerlaatste officiële release van Sun City Girls die overal hoog in de eindejaarslijstjes van 2010 prijkte.

Richard merkt op dat toen de band aan *Funeral Mariachi* begon te werken ze niet dachten dat dit hun laatste plaat zou worden. Het drietal beschouwt het gewoon als het volgende studioproject. Ze weten zelfs niet dat het zo slecht met Charlies gezondheid gesteld is. Doordat Alan, Charlie en Richard gelijktijdig aan andere projecten werken (Sir Richard Bishop solo, Sublime Frequencies, reizen, enzovoort) worden de plannen voor *Funeral Mariachi* tijdelijk in de ijskast gezet. Maar wanneer Charlies

toestand met rasse schreden achteruit gaat, verleggen ze de prioriteiten en worden ze gedwongen zich met belangrijker zaken bezig te houden, waardoor ze de plaat eigenlijk helemaal uit het oog verliezen.

Een tijdje na het heengaan van Charlie beslissen Alan en Richard dat ze de plaat moeten afmaken. Door de omstandigheden is het een emotioneel album geworden maar dit was niet het plan. Volgens Richard zijn er verschillende zaken die *Funeral Mariachi* onderscheiden van de eerdere releases. "We spendeerden er veel meer tijd aan. En van de eerste tot de laatste noot zorgt de kwaliteit en de sequentie van de nummers ervoor dat het album echt werkt. De nummers hebben filmische eigenschappen, in feite zelfs meer dan de soundtracks die we voor onze rekening namen." Richard is ook blij dat Jessica Kenney op enkele nummers de zang voor haar rekening neemt. Daarnaast dragen ook de instrumentale bijdragen van Eyvind Kang en David Carter bij tot de algemene sfeer. Een ander belangrijk verschil is dat de kwaliteit van de productie beter is. Zowel Scott Colburn als Randall Dunn leveren prima werk maar het is vooral Alan Bishop die alles aanspoort en er voor zorgt dat het resultaat precies klinkt zoals hij het voor ogen heeft.

GUM ARABIC

Met uitzondering van het materiaal op *Midnight Cowboys From Ipanema* en de cassette *To Cover Up Your Right To Live* waagt Sun City Girls zich nooit echt aan covers.

De zogenaamde etnische covers beginnen echter een eigen leven te leiden. Sun City Girls hoort dingen op een buitenlands radiostation of een oude cassette en dat laat hen niet los. Op bepaalde momenten herinneren ze zich deze melodieën en integreren ze die blindelings in hun oeuvre. De thema's en melodieën blijven dezelfde maar worden herwerkt in stukken die tamelijk verschillend zijn van de originele versies.

"Van kindsbeen af zag ik steeds 'Gum Arabic' op labels opduiken als een ingrediënt in bepaalde producten. We gebruikten deze naam voor een nummer dat Sun City Girls in de beginjaren speelde. Gezien het een Arabisch nummer was, vermeldden we het steeds als *Gum Arabic*. En gezien de recente release op het Annihaya-label gevuld is met de Midden-Oostenstijl, leek dit een voor de hand liggende titel voor deze release."

UNCLE JIM SHADYAC

This is your Uncle Jim speakin', fellas. Nothing in this world is free. You fellas smoke pot? Your Cousin Jim smokes pot. Yeah, he sits around the house, smokes a little pot, drinks a little beer, plays a little music. But he smokes the good stuff, fellas. Not that stuff laced with LSD, 'cause it will drive you OUT OF YOUR MIND!!!! That's right, don't buy any pot in Georgetown, fellas, they're all undercover narcotics agents GUYS....
'Uncle Jim', Sun City Girls (1984)

Uncle Jim is steeds een deel geweest van Sun City Girls. Hij debuteert op de allereerste release in 1984 en duikt sindsdien ontelbare keren op in de geschiedenis van de band. Hij heeft zelfs een tekst in *Ben's Radio* op *Funeral Mariachi*. Het typetje is gebaseerd op Jim Shadyac, een echte nonkel van Richard en Alan, die reeds een hele tijd dood is. Jim was hun favoriete nonkel omdat hij simpelweg fantastisch was. "Hij had de gekke oneliners over zo ongeveer alles. Daarnaast was hij heel grappig zonder het zelf te beseffen. Hij hield van horrorfilms en had een uitgebreide bibliotheek met films die hij in de jaren zeventig van televisie opnam, in de beginjaren van de VHS-spelers. Tegen het einde van de jaren tachtig waren zijn muren van de grond tot het plafond bedekt met

The Brothers Unconnected:
20 mei in Brussel (Cinema
Nova) en 21 mei in Hasselt
(Kunstencentrum België)
www.suncitygirls.com

Foto: Toby Dodds

deze VHS-tapes, vol horrorfilms en commercials. Jim nam ook veel pijnstillers en gaf ons elke keer dat hij ons zag geld om platen mee te gaan kopen, om te gaan bowlen of om vissen voor ons aquarium te kopen."

Elke zin van de originele Uncle Jim-opname uit 1984 is een quote van Jim Shadyac zelf. Doorheen de jaren wordt het karakter verder ontwikkeld tot een cultureel icoon. Hij wordt groot genoeg om zijn eigen platen uit te brengen, waarvan *Superstarts of Greenwich Meantime* (LP Black Velvet Fuckere, 2005, CD Abduction, 2006) getuigt.

Door de geschiedenis van Sun City Girls duiken er ook andere karakters op, zoals Old Uncle Knapsack, Governor Wildcat, Dutch Uncle Suzie, Mr. Bandali, Dirty Old Cec en Marvin Gauldman. De meesten zijn gebaseerd op echte mensen maar geen enkele verwerft dezelfde status als Uncle Jim.

MR. LONELY

Herb Diamante, die samen met Sun City Girls het nummer *Mr Lonely* opneemt voor de gelijknamige film van Harmony Korine, blikt terug: "Ik zag Sun City Girls in 2005 op het Install-festival te Glasgow aan het werk. Het was een verbluffende show, wat leidde tot een haast belachelijk pompeus editoriaal artikel in *The Wire*. Ik hield er echter gemengde gevoelens aan over want Charlie sprak me er voor het eerst over zijn ziekte. Nadien bracht Alan *May I Light Your Cigarette?* uit, mijn enige release op *Abduction* en vertelde me dat Sun City Girls de soundtrack voor Korines film zou verzorgen. Of ik geen zin had om de titelzong in te zingen?

Enkele dagen later pikte Alan me 's ochtends op en reden we naar Randall Dunns studio in West Seattle."

"Mijn vreemdste en meest pakkende ervaring met Sun City Girls was op *All Tomorrow's Parties*, in december 2006. Ik kwam net aan met mijn toenmalige vriendin Pat en mijn vriend Piranha, zonder tickets of accommodatie. We liepen Alan tegen het lijf en in een mum van tijd had hij drie dagpassen voor ons geregeld. We mochten ook de accommodatie van Sun City Girls delen. We hadden er een fantastische tijd. Het was goed om hen nog eens aan het werk te zien. Charlie was toen al tamelijk ziek maar hij was heroïsch."

"Ik herinner me onze laatste namiddag samen. Pat, Piranha, Charlie en ik keken in de chalet naar Judge Judy waar John Lydon als gedaagde aantrad. Plots stond Charlie recht en zei dat hij een verrassing voor ons had. Hij verliet de kamer en kwam terug met een grote koffer, vol met bier en wijn. Het was de rider van Sun City Girls! Charlie wist dat ik altijd wel voor een drankje te vinden ben. Later op de dag belandde ik dronken en tot mijn verbazing samen met *Sunburned Hand of the Man* op het podium. Na de show ging ik op zoek naar Charlie, Alan en Richard die op het punt stonden om naar de luchthaven van Bristol te vertrekken. In de gietende regen namen we afscheid ... dat was de laatste keer dat ik Charlie zag."

VERGETEN PLAAT

Tekst: Tommy De Nys

Nascita Della Sfera 'per una scultura di ceschia' (private pressing, 1978)

De Italiaanse componist en toetsenist Carlo Barbiera trommelde begin jaren zeventig enkele van zijn vrienden bijeen om de beeldhouwer Luciano Ceschia te eren. Beide heren waren bewoners van de stad Udinese in het noordoosten van Italië. Niet minder dan dertien Italianen werkten mee aan de opnames van deze hommage, die tot voor kort enkel verkrijgbaar was op een erg gelimiteerde private persing. Veel is niet gekend over de verschillende muzikanten. Ook de bijgevoegde notities maken je niet veel wijzer. We kunnen ervan uitgaan dat deze Vergeten Plaat het resultaat was van een jeugdig enthousiasme zonder verregaande ambities.

"Per Una Scultura Di Ceschia" is een voorbeeld van experimentele elektroakoestische muziek. De nummers zijn vooral gebaseerd op piano, synthesizers, effecten en akoestische gitaren. Soms doen ze denken aan vroege werken van Franco Battiato. Maar het geheel klinkt eigenlijk als vele andere Italiaanse tijdgenoten zoals bijvoorbeeld Alusa Fallax, Goblin, Le Orme,... met dat verschil dat het iets ruwer klinkt dan de meeste Italiaanse bands uit de jaren zeventig. Het geluid van deze plaat is eerder dat van een huisopname.

Tussen de dertien sessiemuzikanten zaten er maar liefst vijf zangers, maar hun zangpartijen zijn eerder kort van aard. Er zitten meer spokenwordstukken in dan puur gezangen. Daarnaast horen we een prominente rol voor de basgitaar, akoestische gitaar, piano, synthesizer, sax en fluit.

De plaat kan je in het kort omschrijven als een experimenteel luisterspel. Zwevend tussen verschillende Europese muziekstromingen, van klassiek tot avant-gardistisch. Door de vele gemoedswissels en korte stukken doet de plaat ook vaak denken aan een library uitgave. Slechts twee stukken zijn langer dan drie minuten, waardoor je moeilijk kan spreken van klassieke popnummers, maar eerder van bepaalde sferen die worden

geëvoeerd.

Het merendeel van de nummers combineert pianomelodieën met allerlei elektronische effecten. Deze twee muzikale componenten cirkelen rond elkaar en worden afgelost door tokkelende akoestische gitaren. Het geheel is erg dromerig. Tijdens de vele beluisteringen verlies ik regelmatig mijn concentratie, om me dan terug tussen mijn luidsprekers te bevinden. Het is niet zo dat de stukken uitgesproken emoties oproepen. Mijn beeld verspringt van een stomme film naar een kabbelende rivier tot een oneindige ruimtereis.

De vrijere vorm van deze muziek komt er ook dankzij het ontbreken van drums of andere percussie-instrumenten. Soms wordt er versneld of vertraagd, zoals de muzikanten het zelf willen. De enige percussieve elementen komen van de piano en de ritmiek gespeeld door Carlo Barbiera. Hierdoor klinkt alles redelijk zacht, minder agressief en soms zelfs romantisch. Al wordt dit laatste gereserveerd voor de laatste minuten van deze plaat.

Zoals gezegd werd "Per Una Scultura Di Ceschia" in eigen beheer uitgebracht. Pas in 2007 zou het label AMS deze plaat heruitbrengen op lp en cd. De vinylversie bleef even lang: negentien nummers, opgedeeld in twee lange stukken. Eén per zijde. Op de cd kwamen er nog eens dertien nummers bij, onttrokken uit de verschillende sessies. Maar dit laatste is voor mij iets van het goede te veel. In de uitgebreide notities bij de cd-uitgave staat te lezen dat Carlo Barbiera en zijn dertienjarige zoon samenwerkten aan de verlenging van dit project.

Nascita Della Sfera betekent letterlijk 'feest van de geboorte'. Deze vertaling lijkt me een betere referentie tot de muziek dan het beeldhouwwerk van Luciano Ceschia. Deze Vergeten Plaat klinkt als een leuk experiment voor wie onbevangen naar muziek wil luisteren.

DJEMBEBEAT

Stefan Hopmans

Het was er klein en gehorig. In de hoek stond Jules, mijn vriend uit Kameroen. Hij roerde in een pot. De damp sloeg op de ramen. De kip kookte mijn bloed.

Toen de pot was leeg gegeten, deed ik de afwas. Petit frère vond een tape onderin zijn enige kast. Meteen beet de beat van djembes in mijn vlees.

Ik bewoog mijn handen, wit als room van sop. Mijn schouders en mijn hoofd. Mijn benen en mijn billen. Ik bewoog onwillekeurig, onritmisch, autochtoon.

De beat hieuw door de muren heen en riep de hele buurt bijeen.

Aleksandra Waliszewska

TOP 5

Nadat hij in 2006 terugkeerde van een etnomusicologische studiereis naar Ghana lanceerde **Brian Shimkovitz** zijn -ondertussen beroemde- blog **Awesome Tapes from Africa**. Het blog specialiseert in obscure Afrikaanse cassette-releases van over het hele continent. Alles komt aan bod: van vreemde dance tunes, over lo-fi hiphop tot volledig losgeslagen highlife en toerearegblues. Shimkovitz is in april op tour als dj en draait op 23 april in Occii.

Foto: Aaron Snyder

1.PENNY PENNY - "Yogo Yogo"

This tape from 90s South Africa hits so hard with electronic beats and incredible choruses. Penny Penny gives Michael Jackson a run for his money.

2.ALEM KEBEDE

Female Ethiopian singer Alem Kedebe's voice is gravely and compelling as her band destroys buildings in the background.

3.BABA N'DONGO - "l'Album Acoustique Pulaar"

Desert blues-style winding guitars and melismatic singing are especially powerful and elegant on this hypnotic Pulaar recording from West Africa.

4.TIGREAN PEOPLE'S LIBERATION FRONT - "Tigray 90:Tigrean Revolutionary Songs no. 27"

This tape of political music connected to the war between Ethiopia and Eritrea is highly rare. Old timey and celebratory. The production quality is low but the historical context vibes are high.

5.ATA KAK - "Obaa Sima"

Ghanaian highlife with bizarre, aggressive rapping and super raw drum machine rhythms that show just how extreme the diversity in African pop music can be.

liturgy

Voor een black metal-groep uit New York lijkt het logisch om je zo ver mogelijk verwijderd te houden van clichés als brandende kerken, ingeslagen schedels en Noorse goden. Tijd voor een positieve, Amerikaanse aanpak van het genre, vindt Hunter-Hunt Hendrix van Liturgy.

Op

het debuutalbum *Renihilation* uit 2009 resulteerde dat al in een unieke mengvorm van klassieke black metal met drones en veel echo's uit de no-wave periode. Binnenkort verschijnt de opvolger, waarop het geheel nog iets strakker klinkt, en deze maand toert de groep door Europa. Een gesprek met Hendrix.

Er is niet echt een hedendaagse scene waarmee we ons verbonden voelen. De no-wave/postminimalistische scene uit het New York van de jaren 80, met Glenn Branca, Teenage Jesus en Swans en zo is wellicht mijn grootste inspiratiebron. De groep mensen liet kunst, noise en visies naadloos bij elkaar aansluiten. Hoewel ik dol ben op de muziek, voel ik me in metal-kringen niet het meest thuis.

Die gevoelens zijn wederzijds. De ongebruikelijke fusie met niet-metalelementen maakt van Hendrix een apart figuur in het eerder gesloten wereldje. Daarbij komt nog dat de man een uitgesproken visie heeft over black metal, die hij ook heeft omgezet in een wetenschappelijk essay, *transcendental black metal*, dat hij ook op een academisch symposium voorstelde.

Ik voelde al jaren de drang om dat essay te schrijven, en het was een verrassing dat ik het mocht voorstellen op een symposium. Dat essay is een poging om hetgeen me heeft aangezet om black metal te spelen om te zetten in woorden.

Hendrix' visie is moeilijk los te zien van zijn filosofische achtergrond. Hij vindt het tijd voor het genre om een inhaalbeweging te maken.

Mijn liefde voor black metal hangt samen met mijn belangstelling voor wat je het Franse Nietzscheanisme kunt noemen. Oorspronkelijk had het werk van Nietzsche een eerder negatieve invloed. Zijn ideeën werden gebruikt om het nazisme, recht-nationalisme en volkerenmoord te verdedigen. Na de oorlog werd zijn werk echter opgepikt en opnieuw geïnterpreteerd door linkse Franse filosofen als Bataille en Deleuze.

De kracht die Nietzsche's personage Zarathustra drijft, lijkt sterk op degene die ook mensen in de tegencultuur bezielt. Ik zie black metal als de plek waar cultuur met een grote c en die tegenstroom samenkomen. Dat komt omdat black metal zo nauw verbonden is met geschiedenis, waanzin en het occulte.

In theorie: black metal

Het essay zorgde voor nogal wat gefronste wenkbrauwen bij aanhangers van de klassieke beginselen van het genre. Maar daarbuiten kreeg hij meer bijval.

Het verband tussen black metal en Bataille is heel duidelijk voor wie zijn werk bestudeerd heeft, dus in die academische kringen kreeg ik wel goede reacties op het essay. De deelnemers aan het symposium waren ook wel blij dat ze eens een werkstuk te lezen kregen dat door een muzikant geschreven was.

Mede dankzij het essay verkreeg Liturgy enige naamsbekendheid bij mensen die weinig of geen black metal in hun platencollectie hebben. Maar dat is -gelukkig- ook de verdienste van de muziek zelf. In die mate dat hij een gastrol kreeg op het Swans-album *My Father Will Guide Me Up A Rope To The Sky*, en dat de nieuwe Liturgy-plaat uitgebracht wordt op Thrill Jockey, nog steeds vooral bekend als het label dat de eerste Tortoise-albums uitbracht. Er is ook een vreemd split-album op komst, waarbij Liturgy het vinyl deelt met electronica-act Oval.

Ik denk dat Thrill Jockey ons niet binnen een genre plaatst. Ze zien ons eerder als een experimentele rockgroep dan een black metal-act. Ik begrijp het wel, vooral als je onze concerten bekijkt. Maar voor mij blijft die band met metal er wel, maar we zien wel welke kant het uit gaat. Misschien is de groep iets heel anders aan het worden dan ik oorspronkelijk voor ogen had.

In het meer recente materiaal komt die experimentele kant inderdaad een stuk meer naar voor. Maar ook daar zit een stuk theorie achter.

*Een deel van de nieuwste nummers ligt nog wel in het verlengde van eerdere opnames, maar ze zijn iets complexer opgebouwd. Het nieuwe album, *Aesthetica*, bevat een paar langere nummers die meer op een groove gebaseerd zijn, en slechts heel geleidelijk evolueren. We proberen te zorgen voor een hypnose-effect. We dragen nu meer een gevoel van eeuwigheid dan oneindigheid uit. We zijn erg gevoelig voor de gevolgen die muziek heeft op de gemoedstoestand, vandaar dat we de drang hebben om te veranderen tussen verschillende vormen van energie.*

Deze maand trekt Liturgy voor de tweede keer op tour door Europa, met passages in de AB Club (12 april, met Merzbow en Sightings), Trix (13 april, met White Hills en Ludicra), Occii (15 april) en op Roadburn (16 april). De split lp met Oval verschijnt in april, het album Aesthetica in mei.

hunter-hunt hendrix ←

"Vorige week verloor ik mijn dictafoon met al het materiaal voor het concert van vanavond, dus heb ik snel iets nieuws in elkaar moeten steken."

www.entracte.co.uk

De oorsprong van de *Bidules* (wat Frans is voor "prulletjes") ligt in 2005. Voor het Entr'acte-evenement Six Intermissions in Seven Acts componeerde Beloeil zes intermezzo's op een Casio SK-1. De SK-1 is een sampling keyboard uit de jaren '80 dat later een zekere cultstatus verwierf, maar desondanks nog steeds als een primitief en onbruikbaar instrument beschouwd wordt. De stukjes slingerden enkele jaren rond op een cassette tot Beloeil ze in 2009 weer opdierde, afwerkte en aanvulde met de geluidscollage. De voorbije jaren verschenen van de hand van Beloeil ook *30*, een samenwerking met het enigmatische Kallabris en The Bath of Stars. De albums laten zich moeilijk onder één noemer vatten, maar worden gekenmerkt door een combinatie van doelgerichte lulligheid en *sérieux* die één recensent een vergelijking met het dadaïsme ontlokte. Volgens Beloeil gaat die vergelijking maar half op: "Ik ben

niet geïnteresseerd in verwijzingen naar de kunstgeschiedenis, ik probeer om dingen te doen die nog niet bestaan, of die op zijn minst onverwacht zijn. Een album maken met een casio keyboard, op een manier waarop dat ding nooit gebruikt wordt is daar een voorbeeld van. De *Bidules* zijn volledig met *presets* uit de Casio SK-1 gemaakt, je zou kunnen dus zeggen dat het readymades zijn. In die zin is er misschien wel een vage affiniteit met Marcel Duchamp."

Wat is je muzikale voorgeschiedenis?

"Muziek is voor mij in de eerste plaats fun, en het heeft sinds mijn tiende een bijzondere plaats in mijn leven. Ik heb nooit een formele opleiding genoten en beheers geen enkel instrument op een redelijk niveau. Ik heb vooral veel gehoord en heb zo een getraind oor ontwikkeld, zou je kunnen zeggen.

JACQUES BELOEIL

In 2009 verscheen op het Britse Entr'acte-label het album "Bidules 1-9" van de in London residerende Fransman Jacques Beloeil. Hoewel de plaat positieve reviews kreeg deed ze ook wat wenkbrauwen fronsen. De combinatie van één zijde gevuld met cheesy Casiosynth-riedels en een andere zijde die volledig in beslag genomen werd door een weerbarstige geluidscollage was niet voor de hand liggend. Op 6 april speelt Beloeil in Les Ateliers Claus in Brussel.

Vandaar wellicht mijn betrokkenheid in experimentele muziek. Er zit een zekere vrijheid in, en hoewel ik erg graag popdeuntjes zou kunnen schrijven kan ik niet anders dan experimenterend te werk gaan met de schaarse middelen en kennis die ik ter beschikking heb. Muziek is dus vooral leuk en zeker geen job of opgave. Je zou het een luxe kunnen noemen. Die situatie bevalt me, ook omdat ik in de eerste plaats wil vermijden om de luisteraar een voorspelbare ervaring voor te schotelen.

Zelf luister ik vooral naar *musique concrète* en alle afgeleiden daarvan: elektronica, akoestische muziek enzovoort. Die muziek ligt me beter dan wat doorgaans "mainstream" genoemd wordt. Hoewel ik mezelf ook wel moet tegenspreken: er gaat weinig boven een geslaagde pop- of rockdeun.

Een gebrek aan formele muziekkennis kan een praktische hindernis zijn, maar ik ervaar het vooral als een creatieve zegen. Het dwingt me om rond mijn tekortkomingen heen te werken en creatieve oplossingen te vinden om het gewenste effect te bereiken. Soms met vreemde resultaten, zoals de Gentse brandweer die – heel gepast - tijdens ons concert in De Witte Zaal kwam binnenstormen.

Alles wat ik op *Bidules* als muzikant moest doen was eenvoudige keuzes maken, zo nu en dan een knop indrukken en wat leven in het geluid blazen, want de Casio klinkt op zichzelf nogal blikachtig. De enige skills die erbij kwamen kijken waren montage en een gezonde mate van zelfcensuur. Daar heb ik zo'n vier jaar over gedaan (lacht)."

Je lijkt wel een fascinatie voor nummers te hebben. De *Bidules* zijn een reeks van negen variaties, in 30 wordt dertig minuten lang afgeteld door een mechanische stem en *The Bath of Stars* is duidelijk een vierluik.

"Veel moet je daar niet achter zoeken. Nummers zijn voor mij louter een structurerend gegeven. Of een manier om dingen een naam te geven zonder ze met betekenis en context te overladen. Het aftellen in 30 is dan weer een soort metrum, dat we tevens

gebruiken om suspense op te bouwen.

The Bath of Stars was geconcipieerd als een soundtrack en is ook op die manier opgebouwd. Als er een film bij zou horen, dan zou het eerste deel de generiek zijn, gevolgd door het verhaal, het derde stuk zijn de credits en het laatste deel is een soort *ghosttrack* die in de filmzaal blijft hangen terwijl het personeel achtergelaten afval en papiertjes opraaft. Maar het is dus geen soundtrack voor een film, het is een geluidsband die bij het moment hoort waarop er geluisterd wordt. De luisteraar wordt een acteur in een kamer. Die informatie heb ik bewust niet op de verpakking vermeld, maar ik heb wel reacties gekregen dat het soundtrackachtig aan doet, dus het werkt blijkbaar wel."

Je gaat vanavond optreden op een Entr'acte event in London. Hoe ga je te werk bij het voorbereiden van een live performance?

"Nooit op dezelfde manier. Ik probeer iets te bedenken dat zinnig is in de gegeven situatie, de locatie en de rest van de line-up. En soms krijgt het toeval de overhand. Vorige week verloor ik mijn dictafoon met al het materiaal voor het concert van vanavond, dus heb ik snel iets nieuws in elkaar moeten steken. Het klinkt erg duister, vind ik. Ik heb de laatste week de situatie in Japan op de voet gevolgd, en de grimmigheid ervan is blijkbaar doorgesijpeld in mijn muziek."

Je werkte reeds samen met Dennis Tyfus en met Kallabris. Wat trok je daarin aan?

"Het beste aspect aan mijn nauwe betrokkenheid bij Entr'acte is het sociale gebeuren er rond. Ik ontmoet heel wat geweldige en boeiende mensen. Michael (Anacker – red.) en Dennis zijn geweldige lui om mee op te trekken en hun respectievelijke output via Kallabris en Ultra Eczema is erg bewonderenswaardig. Wanneer je goed opschiet met mensen wordt het ook makkelijk om samen te werken. Gezamenlijke projecten zijn dan de volgende logische stap. Ik verkies samenwerkingen zelfs boven soloprojecten, wat me weer bij mijn eerste opmerking brengt: muziek is fun."

PLATEN

Pim van der Graaf, John Humblet

De geïmproviseerde muziek van **Jailbreak** zou in handen van mindere goden waarschijnlijk blijven steken in een embryonale fase, waarbij de abusievelijke omgang met een instrument als een non-conformistische, anti-establishment houding verkocht wordt, terwijl het in feite om talentloos prutswerk gaat. Noise rock met een hoge geeuwfactor. Gelukkig zijn Chris Corsano en Heather Leigh niet de eerste de besten en daar proberen ze de luisteraar op hardhandige wijze van te overtuigen. Opener *Bad Wolf '83* ligt in het verlengde van het vorig jaar verschenen *The Rocker*. De agressieve, wild om zich heen schoppende *pedal steel* van Leigh en het maniakale drummen van Corsano, een met zijn instrument vergroeide octopus op amfetamines, lijkt de gedroomde begeleidingsmuziek voor een uit de hand gelopen caféruzie. Leighs woordenloze heks-in-een-donker-woud-vocalen versterken bovendien het gevoel dat het voor het duo menens is. *White Spider*, qua tijdsduur de dwerg tussen twee reuzen, zorgt voor een contrastervaring: ijle stemklanken zwemmen loom van razernij tussen eilandjes van metaalgeschraap. Het derde en laatste nummer vormt een synthese van het dubbelkoppige monster. Onvervalste momenten van door merg en been snijdende rock-'n-rollspirit, die de groepsnaam overigens alle eer aandoen, worden afgewisseld met passages van broeierig getokkel en slagwerk. Mochten de talrijke Corsanoprojecten allemaal tezamen aan een race deelnemen, dan bereikt het Flower-Corsano Duo als eerste de finish, maar behaalt Jailbreak zonder twijfel een welverdiende tweede plaats.

Niets zo aantrekkelijk als een enigma. Of toch: een enigma dat welgeteld één plaat uitbrengt om daarna decennialang van de aardbol te verdwijnen, verdoemd tot vergetelheid, met uitzondering van enkele rabiate platenverzamelaars die zijn talent tijdens ceremonieel aandoende luisterbeurten blijven koesteren. **Ed Aske** is zo'n raadsel, en voor de gelegenheid is hij teruggekeerd; eerst in 2007 met het schitterende *Little Eyes* (dat oorspronkelijk kort na het debuut opgenomen werd, maar wegens tegenvallende verkoopcijfers in de kast bleef liggen) en nu met een 7-inch, waarop twee nummers te horen zijn die hij in 1969 tijdens een radioprogramma speelde. Slechts begeleid door een Martin Tipple, een hybride tussen een ukelele en een mandoline, krijgen de bevreedende, licht snerpende stem en de 'stroom van bewustzijn'-teksten – een amalgaam van filosofische wijsheden, introspectie en romantische droomlyriek – eindelijk de aandacht die ze verdienen.

Een jaar nadat Andy Warhol in 1968 de volgende roemruchte uitspraak deed: "In the future, everyone will be world-famous for 15 minutes", bracht **Charlie Nothing** zijn tweede plaat

Outside/Inside uit op Everitt Enterprises, met daarop twee lange improvisatie-excursies in fluit en Moondog-achtige percussie. Hoewel vaak misbruikt, is het woord 'outsider' hier wellicht een geschikt etiket. De muziek van Nothing – nomen est omen – klinkt niet alleen intiem, spontaan en ongedwongen, het lijkt hem ook enkel en alleen om de muziek zelf te doen. De muziek lijkt autonoom van de muzikant te bestaan en ongeacht of iemand er ooit naar zal luisteren (in de woorden van wijlen Jhonn Balance: *It just is*). Structuur en ritme moeten het daarbij afleggen tegen ruimte en stilte(s); minimalisme triomfeert over complexiteit. Eveneens letterlijk is 'outsider' op z'n plaats, aangezien er aanwijzingen zijn dat de A-kant op een buitenlocatie opgenomen werd. Eenmaal in de openlucht begint het fluitspel als een bescheiden, knisperend vuurtje, dat overheen de tijd langzaam uitgroeit tot een hoog oplaaierend kampvuur. De enige bedenking die je wel kunt maken is of deze muziek hetzelfde cultstatus toebedeeld zou krijgen wanneer het vandaag op cd-r zou worden uitgebracht door een of ander Fins freefolkcollectief.

Eerder al werd EEs'T Records, een subdivisie van Alga Marghen, opgericht met als enige doel de hoogtepunten uit de begindagen van **Maurizio Bianchi/M.B.** naar het digitale tijdperk over te hevelen. Vandaag laat het Maleisische Mirror Tapes zien dat er in het archief van die tijdsperiode nog altijd kwaliteitsvol, onuitgegeven materiaal terug te vinden is. *Technology-X* is, zoals zoveel van Bianchi's werk, opgedeeld in twee lange nummers, die goed zijn om er beide kanten van een elpee mee te vullen. De ultragrimmige, ruw over elkaar heen schurende lagen synthesizerlawaai, ergens situeerbaar tussen *Menses*, *Symphony For A Genocide* en *Mectpyo Blut*, komen mijns inziens echter beter tot hun recht op een van nature al ruisgevoelige audiocassette; al klinkt de B-kant soms zo hobbelig dat het lijkt alsof de (professioneel geduplicateerde) cassette reeds honderden keren afgespeeld is. Maar dat mag de pret niet bedreven. In tegendeel: precies dertig jaar na opname – 1981 – weet *Technology-X* moeiteloos een postapocalyptisch landschap op te roepen, waarvan we sinds 9/11 weten dat het niet langer tot de wereld van de verbeelding behoort.

De ingrediënten voor het recept van *Loveless* van My Bloody Valentine waren talrijker dan enkel gitaren, en toch waren de ongehoorde hoeveelheden hemelse gitaarfeedback en

distorsie het alfa en omega van deze plaat – en bij uitbreiding van het gros van het shoegazegenre. **Jefre Cantu-Ledesma**, die naast zijn solowerk tevens bekend is als groepslid van Tarantel en The Alps, past op *Love Is A Stream* een in culinaire kringen bekend procedé toe: je neemt een oude

klassieker en maakt er een hedendaagse variant van, waarbij de nadruk komt te liggen op de herwaardering van de essentie. Om shoegaze nieuw leven in te blazen, laat Cantu-Ledesma de drums voor wat ze zijn. Enkele gitaarpedalen en een synthesizer, meer heeft hij niet nodig, de occasionele gastvocalen daar gelaten. Ook de schikking van het atmosferische geluid is verfrissend innovatief. In plaats van eindeloos meanderende dreunlappen, wordt geopteerd voor twaalf korte nummers. Als een aan eb en vloed onderhevige (water)stroom, zo rollen de fijn- tot grofkorrelige fragmenten af en aan, haast onopgemerkt van gedaante veranderend. En wat blijkt? De rijke schakering zit 'em in de herhaaldelijke variaties op hetzelfde thema, de weidsheid in de tijdsafbakening. *Love Is A Stream* is daardoor niet alleen een goed album geworden, maar tevens eentje dat de beloofde hypnotiserende zuigkracht van The North Sea's *Bloodlines* en de diepgang van Yellow Swans' *Going Places* ook daadwerkelijk waarmaakt. -JH

JAILBREAK – Colour Them Gone (Njali Recordings) * 1/2**

ED ASKEW – Here We Are Together Again/Yellow Dollars (De Stijl) * 1/2**

CHARLIE NOTHING – Outside/Inside (De Stijl) ***

MAURIZIO BIANCHI – Technology-X (Mirror Tapes) * 1/2**

JEFRE CANTU-LEDESMA – Love Is A Stream (Type) ****

Uit Breda komt **Milligram Retreat**, bestaande uit Maurice

Hermes en kunstenares Renee van Trier. Elektronica waarbij het experiment niet geschuwd wordt. In de meeste gevallen worden reeds eerder betreden paden bewandeld maar dan toch best wel op een verfrissende manier. Op een aantal tracks gaat het om ronduit kille industriële klanken, tussendoor

knappe, ijzingswekkende spanning (*petticoat affaire*) of warmer aandoende, breder uitdijende elektronica. Best een interessant luisterplaatje, en dat uit Nederland.

Van dik hout zaagt men planken. Nu er mogelijk een doorbraak op de loer ligt tussen het door de crisis zo hard geraakte IJsland en (onder andere) Nederland (een meningsverschilletje over failliet verklaarde banken, verdwenen spaargeld, enzovoorts) lijkt het alsof de president enkele vooraanstaande muzikanten uit de avant-garde frontlinie opdracht heeft gegeven een feestplaat te maken om het volk weer op de been te krijgen. Het gelegenheidskwintet **Evil madness**, bestaand uit onder andere leden van Stillupsteypa, BJ Nilsen en Jóhann Jóhannsson heeft de opdracht uitgevoerd maar leek er ook niet al te veel tijd voor uit te willen trekken. Startend met een discotrack waar

de Italianen het patent op lijken te hebben, gaan de stoelen aan de kant om al het volk op de dansvloer te krijgen. Dit lijkt zeker te lukken als we verder gaan en met name waar de tracks een *trancy* karakter krijgen, lijken ze te slagen in hun opzet. Bij herhaalde beluistering lijkt echter toch de vrolijkheid enkel een laagje vernis en onderhuids is de tragiek nog merkbaar aanwezig.

Een drietal langspelers op het Belgische Aguirre-label. De eerste

op rij is afkomstig van **Secret Colors**, een met twee tracks gevulde elpee die zich eigenlijk laat spelen als een langspeler met een stuk of zeven op zichzelf staande soundscapes. De drones, soms vervreemdend, dan weer minimalistisch, blijven te oppervlakkig, krijgen nergens echt spanning mee. De B-kant vertrekt met een minuut of zes onvervalste Cabaret Voltaire uit

hun periode einde jaren zeventig, zelfs met de typische windgeluiden van The Voice of America. Daarna meandert het verder, vaak niet onaardig maar soms ook niet meer dan muzak. De eerste 125 exemplaren (van 300) komen met bonuscassette.

Met deze elpee zou **Sean McCann** zijn naam moeten kunnen vestigen. Op overtuigende wijze worden elektronische, hemelse structuren opgebouwd, en altijd eerder kosmisch dan zoetsappig. Meest gaat het om sterk vervormde instrumenten, die op hun beste momenten doen denken aan de hypnagogiek van Oneohtrix Point Never. Het zou echter te kort door de bocht zijn om *The Capital* weg te zetten als de zoveelste exponent van half herinnerd jeugdsentiment. Met *The Capital* bewijst McCann dat zijn bedoelingen oprecht zijn.

Sterkste van de Aguirre-reeks is *Darks Days* van **Red Electric Rainbow**, een haast psychedelisch stukje elektronica. In de wiskunde bestaat een tak die zich bezig houdt met chaostheorie, een met veel bombarie gebrachte theorie die haar belofte nog altijd niet heeft ingelost. Uitgangspunt was de onvoorspelbaarheid die (kon) ontstaan na minime kleine wijzigingen, schijnbaar onbelangrijk, uiteindelijk resulteren in totaal onvoorspelbaar gedrag. Met deze theorie kwamen ook het begrip fractal. Mooie, door computers gegenereerde plaatjes van veelkleurige structuren. De muziek op *Dark Days* doet sterk denken aan deze patronen, als een soort van gelaagde caleidoscopische elektronica. Op de vier tracks die *Dark Days* rijk is, worden we langs allerlei voortdurend in beweging zijnde vormen geleid die zich als een fractal ontwikkelen. Kunstig.

- PvdG

MILLIGRAM RETREAT – Falun Gong (Enfant Terrible) ** 1/2

EVIL MADNESS – Super Great Love (Editions Mego) * 1/2

SECRET COLORS – Lunar (Aquirre) **

SEAN McCANN – The Capital (Aquirre) ** 1/2

RED ELECTRIC RAINBOW – Dark Days (Aquirre) ***

apr/jun x 2011
www.network-art.be

NETWERK /
centrum voor
hedendaagse
kunst

HELENA GOUGH
× ANTHEA CADDY ×
ROBIN HAYWARD
× TIM HECKER

Concert za. 30.04 x 20^h

Network / centrum voor hedendaagse kunst x Houtkaai z/n, B-9300 Aalst x T +32 (0)53 70 91 73 x F +32 (0)53 70 91 72 x info@network-art.be x tickets > tentoonstellingen: € 5 / concerten: € 10 / 7 x Op concertavonden tentoonstellingen open 14:00 > 22:00

CACTUS MUZIEKCENTRUM
WWW.CACTUSMUSIC.BE

09 APR | **ARBOURETUM**^{us}
AMERICANA ▶ PSYCHEDELICA

05 MEI | **EARTH**^{us}
SABBATH ASSEMBLY^{us}
ATMOSPHERICS ▶ PSYCHEDELIC ROCK > @STADSSCHOUWBURG <

06 MEI | **THE BRANDT BRAUER
FRICK ENSEMBLE**^d
ACOUSTIC TECHNO ▶ IK7 > @CONCERTGEBOUW <

20 MEI | **THE BLACK HEART
PROCESSION**^{us}
INDIE ROCK ▶ ALTERNATIVE ▶ 3MP > @STADSSCHOUWBURG <

28 MEI | **DUB (R)EVOLUTION FT.
CONSCIOUS SOUNDS FT.**
DOUGIE CONSCIOUS & KING GENERAL^{uk}
SLIMMAH SOUND + LYRICAL BENJIE^{nl}

CHECK HET VOLLEDIGE PROGRAMMA OP WWW.CACTUSMUSIC.BE

JA JONG. IK HEB NIET VEEL TIJD DVS IK GA HET HAER GEWOON OFSCHRIJVEN.

GABRIEL HEBBEN WE JOHN MAUS MET EEN NIEUWE PLAAT OP UPSET THE RHYTHM ONDER DE ART. KLINKT
EEN BEETJE ALS DE JAREN TACHTIG MET VEEL SYNTHES EN GALT. HEEL GOED. ULTRA ECZEMA HELD
JACQUES BELOEL DOET HET WORTROGRAMMA SINTEN MET DE ART-GAY-WORD-POP VAN WE ARE GENEVIÈVE
DRIE DAGEN DAARNA KOMT NO WAVE BLAASKRAAK TED MILTON NOV CENS HYGEN MET BLURT
Klassiker. FALLING MAN (chick unwoond / shellac / etc) SPEELT OOK. 15 DE 16 APRIL BOEN WE
EEN FESTIVALLEKE via PAK VAN LAU. HET DING HEET OUTLOUD! MET ARTIESTEN VAN OVERAL EN
MUZIEK DIE OVERAL NAARTOE GAAT: NORBERTO LOBO - THE CRAPPY MINI BAND - LOLA MONTEZ -
CLAUDIA IGNOTO - GOING - AUDREY LAURO - LAZARA ROSELL ALBEAR (met loyals robotjes!) - ...

HEEL GEVARIËERD
DVS: VAN VIJFDE TOEKELS
TOT SAKOFOON EXPERIMENT
OVER INSTALLATIES TOT
SPEELWOORDTANCA
OUTLOUD! = NIET MIJSEN.

les ateliers claus

passage charles rozier 1210 brussels www.lesateliersclaus.com 02 534 51 03

DAARNA VOLGT JAKOB
WITH CROWBAR + NOG
IETS, MAAR DAT ZIEN WE
NOG WEL. 13 APRIL IS DAT
30 APRIL DAN. ER

ZIJN GEEN NAMEN AANGERONDROED, MAAR DIE AVOND BREKEN WE FINAAL ONZE OUDE
LOCATIE - CRICKX 15 - AF EN WIEREN WE ONS 5-JARIG BESTAAN. (HEIK DE SITE VOOR
DE DETAILS. 11 MEI DOEN WE WEER EEN BRUL AVOND, ZO MET NOISE EN POËZIE EN ZO. OP
DE AFFICHE STAAN JOACHIN MONTESSUIS, JULIEN OTTAVI EN JORG PIRINGER. ENE
NOEMT ZICHZELF "THE NOISER" EN DAT KLOFT 'WEL. MET VEEL DACHINKEES. DE DAG ERNA,
11 MEI hebben we de RANNEU VAN BEYT AL TAPES UITGENODIGD EN DIE BRENGEN
CHRIS CORSANO & TICK FLOWER MET. EN DE JONKIES VAN PINK LONG TACTICS. 'TROU NOGAL
PUNK WORDEN. 11 MEI IS 'T AN SCOUT NIBLETT, SINGER SONGWRITER METS BIG STUFF
OF ZOIETS. BEST UITTICKETS OF VOORHAND KOELEN WEL - ZEKER OMDAT WLO HET VOORPROGRAMMA DOET.
DAARNA BOEN WE NOG IETS MET GITAREN; CASSE BRIQUE STELT HUN NIEUWE VINYL VOOR
EN BRENT PETULA CLARK & OLIVIER MAIS NOUW MET. DAN NOG AMBIENT MET MOUNTAINS ...

ALLES MET BRUIJEN MET 2011